

HÅKON KORNSTAD

TENOR SAXOPHONE [03] ARTWORK

DEZINE er en fast spalte laget av HAVVOR BODIN, grafisk designer i VIRTUAL GARDEN [www.virtualgarden.no] online-versjon med bak-karakog publiseres på www.superflow.com/dzine feedback: dzine@superflow.com
fonter: set aretolo logo: atico, T28
lårk til: HÅKON, ANDERS, DAM, ADAM, NICOLA OG NYSTRØM
drillek: m & s EXPRESSO (på littort.no)
bokstyper: Garamond-26 og laktari i etterbiddefaksim
musikk: WIBUTEE og stillhet
alle artikkelens bilder: FRÅ HÅKON KORNSTAD
foto på location: FERNANDES F. PAIX
foto: Adifdas shelloze (intervju), barbeton (letterarbeid)

RELEVANTE LENKER:
www.jazzlandrec.com
www.element.no
www.f-26.com
www.f-26.com

MAIN LOGOTYPE

For promotional and corporate use

1.1 Jazzland with small 'REC.'

1.2 Jazzland Recordings

CATALOGUE AND SUB LABEL LOGOTYPES

For use on CD covers and other media

2.1 Jazzland Screen Logo

2.2 Acoustic SPK 'Label' logo

2.3 Grüner SPK 'Label' logo

45% Black
PMS 550C
CMYK: 40% 100% 100% 0%

15% Black
PMS 56C
CMYK: 40% 100% 100% 100%

COMBINATIONS

The Jazzland logo is very flexible. The arrows may be used as a stand-alone logo. On letterheads and stationary, the logo is placed onto a grey background. The Jazzland color scheme may vary.

JAZZLAND RECORDINGS

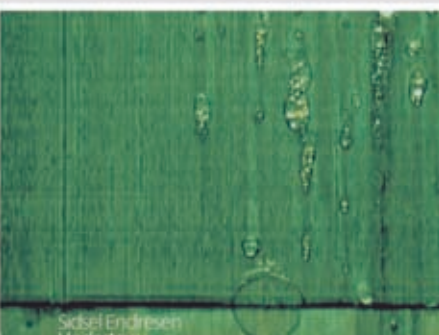
FUTURE JAZZ FROM NORWAY

3.1 Typical Jazzland logo on background

45% Black
PMS 550C
CMYK: 40% 100% 100% 0%

3.2 Typical Jazzland logo on background

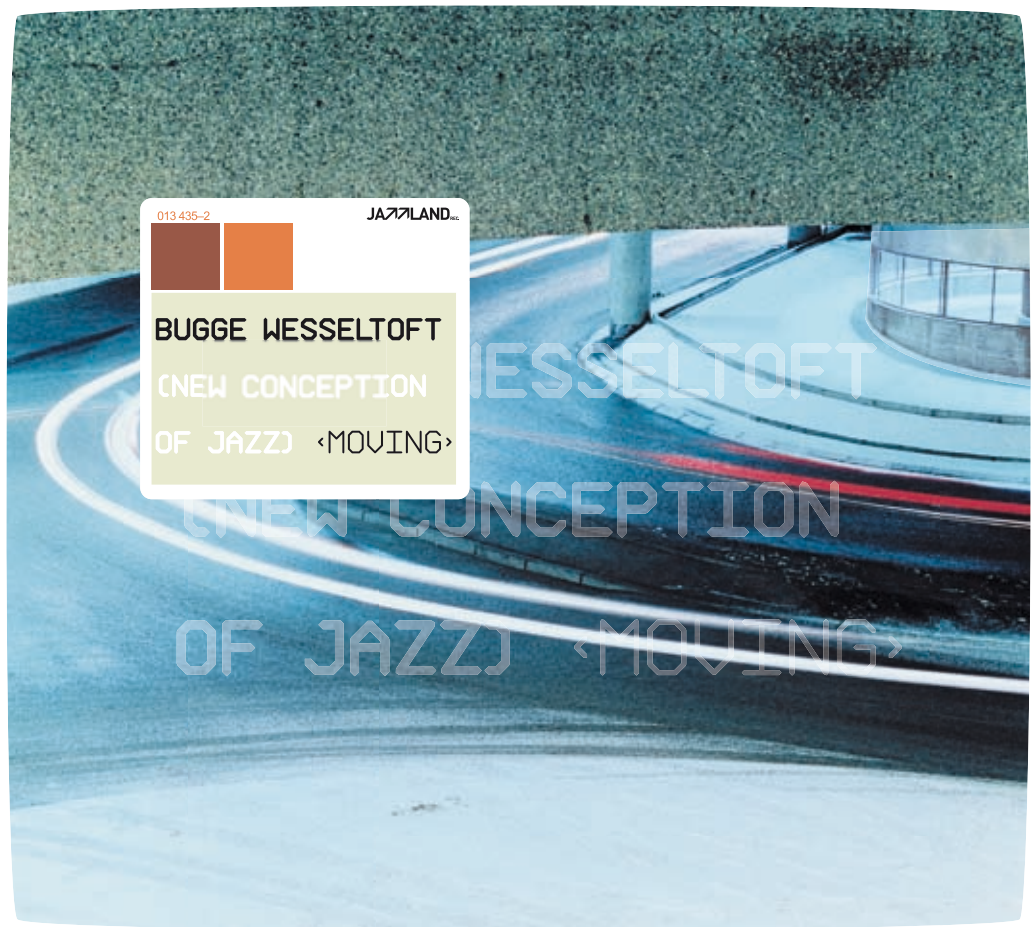
15% Black
PMS Warm Red
CMYK: 40% 100% 100% 100%

UNIVERSAL MUSIC, NORWAY. ALL RIGHTS RESERVED. UNAUTHORISED PERFORMANCE AND BROADCASTING PROHIBITED.

BUGGE WESSELTOFT MOVING

JAZZLAND REC 013 584-2

HÅKON KORNSTAD er en 24 år gammel jazzmusiker og grafisk designer som er en av de fremste nyskapende kreftene innen begge disiplinene. DEZINE tok en prat.

DEZINE: Jeg startet å lage platecover på grunn av interesse for musikk, hvordan var det for deg?

For meg var det på en måte andre veien. Jeg har alltid hatt musikk som førsteptri, men har hele tiden interessert meg for design og visuelle ting. Så skjedde det vel egentlig ingenting før en stund. Som jeg drev på med musikk så drev jeg og lagde noen greier på data og filnet med visuelle ting. Det var lenge for innlent-boo-men og alt mulig sønn, og så gikk det en stund og jeg var på jazzlinja i Trondheim og fordyper meg helt. Da jeg var ferdig der og kom tilbake vil igjen så skulle ELEMENT gi ut en plate. Det første coveret de fikk laget var det faktisk MARIUS WATZ som lagde. Og det var noe av det første han gjorde og så var det jeg som skulle ha cover for Element som det første jeg gjorde. Av en eller annen grunn er det første reisefolk som lager covere for det bandet. Da var jeg sivilarbeider i NRK P2, kulturavdelingen, tre år siden eller noe sånt. Det var for BP, plateselskapet til Blå. Så ble det til at jeg lagde flere covere for BP.

Det er ofte veldig tilfeldig hvem som skal lage covere for sånne små plateselskaper. Så det ble til at jeg var der en stund parallelt som det var JAZZLAND RECORDINGS som er plateselskapet til BUGGE WESSELTOFT som vi ga ut mitt hoved-prosjekt WIBUTEE på. Det første jeg lagde for JAZZLAND var coveret til den første WIBUTEE-skiva. Der var det også sønn at de var i beita for designere så det endte opp med at jeg lagde det meste av coverne til både JAZZLAND og BP. Så nå har jeg lagd ganske mange covere tror jeg. Men det er ganske tilfeldig at jeg startet med det. Nå jobber jeg jo veldig mye med det og følger med og alt sønn. Jeg fulgte veldig mye med for det også... Det bare skjedde, på en måte. Det skumle med å kombinere musikk og design er at jeg aldri blir kvitt helt et prosjekt når jeg drar på tur. Plutselig så ringer de og så blir man stressa. Korrektoren tar aldri slutt.

DEZINE: Du har ingen formell designutdannelse?

Nei, jeg har tenkt hundre ganger på å ta det, men har aldri blitt tid. Jeg har gått tegnekurs, det viser seg at jeg er god til å tegne, men jeg bruker ikke så veldig mye illustrasjon i designen min foreløpig. Jeg har lyst til å gå på et tegnekurs til. Jeg følger veldig mye med på det som er av visuelle ting. Jeg digger for eksempel RUNE GRAMMOFON-labelen. Det er veldig viktig, tror jeg, å ha en gjennomført greie på en label hvis man ønsker å skyte igjennom i informasjonstrømmen idag. Det KIM THORSTOV gjør syns jeg er helt fantastisk bra.

DEZINE: Norsk musikk og grafisk design har fått mer og mer oppmerksomhet i det siste. Det KIM og RUNE GRAMMOFON har gjort (sammen med andre selskaper) for norsk musikk i utlandet skal man ikke klatre av. Det har faktisk skjedd noe.

Det har skjedd veldig mye. Når jeg reiser rundt og spiller nå så er folk er mye mer opptatt av norsk musikk i det hele tatt, og vi er mye mer opptatt av oss selv på en eller annen måte. Vi har mer selvtillit i forhold til det vi holder på med. Jeg er jo ikke så veldig gammel så jeg har på en måte ikke opplevd den stigningen. Jeg har ikke vært så lenge med. Jeg kan ikke si at på åttitallet var det slik og sønn, men jeg vet at for jazzens del så har det tatt litt av for andre

gang kan man si. Første gang var jo sottomtallet med GARBAREK & CO. Andre gang nå er NILS PETER MOLYER og BUGGE & CO. Det er utrolig goy å være med.

Mobilen ringer... Jeg har lagd min egen lille jazzvri på denne Nokia-ringetonen.

DEZINE: Hvordan er din hverdag?

Det kan være sønn at jeg fyker mellom øvingsrommet og prøver å spille inn noe greier på saksofon, inn på en Mac, som jeg jobber litt med, så har vi WIBUTEE-øvelse plutselig, så må jeg booke en turné for et band, så kommer det et cover inn mellom som jeg skal lage, så crasher noen deadlines. Det går på et vis, det er ganske mye stress og kaffe. Men når jeg er på ferie så vil jeg jo bare tilbake til det. Da er det jo tydeligvis et eller annet som driver meg. Det blir en tending hele veien. Når jeg nettopp var på turné var det kjempegøy å spille, men etterhvert så begynte jeg å se ekstra søye på alle ting rundt meg og begynte å ta bilder igjen. Jeg gledet meg til å komme hjem og lage noe. Hvis jeg holder på med to covere i strekk kan det bli veldig mye. Da tenker jeg, faen det er jo ikke dette jeg skal holde på med, jeg skal spille.

Sånn har jeg jobbet har jeg gradvis jobbet oppover i forhold til kompleksitet. Jeg begynte veldig enkelt syns jeg, men så tor jeg kanskje å gjøre mer etterhvert.

DEZINE: Hvordan reagerer artister som JON EBERSON og SIDSEL ENDRESEN, som er gamle travere som har holdt på lenge og som sikkert har hatt ulike designere for hver nye utgivelse? Jøgg oppfatter dine covere for disse artistene som noe helt nytt og mye heftigere enn de tradisjonelle omslagene deres.

Sidsel kom med noe greier til meg først, noe en kunstner hadde gjort. Det var relativt allright det, men jeg ville gjerne begynne å lage en liten profil på JAZZLAND. Og så hadde det slik at FIN SØRK-HANSEN hadde laget en årsrapport for et elverk og hadde noen bilder til det som han ikke skulle bruke. Så fant jeg de og det ble brukt på coveret. Når hun fikk se det så ble hun veldig fornøyd. Jeg syns det passer til musikken.

Jeg tror det er mange musikere som ikke tenker på coverdesign i det hele tatt. Det virker som det har vært noen store hull i norsk jazzcoverhistorie. Det begynte jo veldig bra med OLDANI og sønn. Så var det et opphold, så kom AINA GRIFFIN på nittitallet og gjorde masse. Det husker jeg jeg syns var veldig kult da. Etter det har det ikke vært noe særlig. Jeg tror det har vært veldig mye med at designere interesserer seg for jazz plutselig og har lyst til å jobbe for den musikkgrenen. Det virker som at jazzlabelene har vært, ikke hjelpeløse, men litt «om og redd meg»-aktige greier. De følger kanskje ikke godt med så de selv kontakter folk for å gjøre covere. Men jeg syns det bare blir viktigere og viktigere at man får til et helhetsprodukt, at musikkerne er bevisste på det. Man kan jo faktisk gå igjennom en hel karriere som musiker og ha på en måte de samme coverne så det blir en helhet på det man gjør.

DEZINE: Kan du si noe om hvorfor du så ofte velger å bruke DIGIPAK?

På SIDSEL ENDRESEN-skiva ble de lagd to opptrykk, et for Norge og et til utlandet.

På det norske var det ikke tatt hensyn til papir i det hele tatt og da syns jeg coveret ble stygt og altfor enkelt. Når jeg fikk det engelske, som har det riktige papiret, så kan man holde i den og kjenne at papiret er matt. Jeg dro faktisk over til England og leverte filene og fikk møte de og så ifra at jeg ville ha det type papir jeg ønsket. Det er også en matt UV-lakk i tillegg til at det er trykket med 10 PANTONE-farger i tillegg til CMYK. I forhold til lakk etc. så er det klart mye kulere med DIGIPAK fordi man står i holder det i hånda. Jeg syns DIGIPAK fungerer bedre.

DEZINE: Før du motstand for eksempel hos UNIVERSAL fordi det er kjipt å ha i salgshyllene?

Nei jeg får ikke noe motstand på det, av en eller annen grunn. Men jeg vet at det er mange som reagerer på det. En venn av meg som jobber i platebutikk sier at det selger mindre. Men så har disse coverne et blikkfang på en annen måte som kanskje gjør at de selger litt mer på grunn av det. Uansett handler det ikke så veldig mye om selge akkurat i den genreen jeg holder på heller. Det er ikke de voldsmotne salgene.

DEZINE: Er JAZZLAND godt distribuert internasjonalt?

JAZZLAND har kjempebra distribusjon. Du finner det over alt. Det har vært Europa foreløpig, men nå er Japan, USA og Canada begynt også. Jeg er veldig opptatt av etiketter. Kliretapper syns jeg er kult. Og det er særlig p.g.a dette stofflige, at du tar på det og kan kjenne at det er lagd. Jeg har gamle glatte, vanlige offset-papir. Når jeg vet at jeg bare får det så føler jeg at jeg må konsentrere meg mye bedre for at det skal se bra ut. Da må designen være en helt annen for det papiret. Det er ikke bare fargene som er viktige, det er noe mer. Det er kanskje flere lag, kanskje slik man tenker som musiker? Overraskende lag og dybde.

Mine kolleger på musikkisden velger helst etter navnet, men samtidig då er det fler og fler som har bekjent til meg at når du skal kjøpe en ting og putte det hjemme i stua så skal det se litt allright ut. Det virker som det blir viktigere og viktigere. Kanskje vi får en oppjustering i generell coverdesign. Jeg hører nesten aldri på musikken jeg lager cover til. Det er kanskje fordi jeg kjenner musikk og musikkerne, jeg vet jo godt hva det er de spiller. Jeg kan se for meg musikken på en måte. Jeg har en drøm om at musikk og det visuelle kan møtes en dag. Vet ikke helt hvordan, f.eks. at jeg kunne lage noe musikk til noe jeg har lagd bilder til. Det første og mest banale er jo å lage sitt eget CO-cover selvfølgelig, men at det kan go litt ut fra det, kanskje lage en slags helhetlig greie. Jeg jobber på en måte mot det uten å vite det selv.

DEZINE: Har du gjort websiten til JAZZLAND?

Ja, alt alene. En gammel litt nederte venn av meg fra barne/ungdomsskolen sa at hvis jeg gjør først skal begynne å lage weblesies så må du lære deg HTML fra grunnen av. Jeg beit på det og gjorde det. Jeg sitter å koder i HTML når det blir sida. Det er skikkelig tungtvint, men det blir jo bra.

DEZINE: Hva føler du i forhold til designmiljøet i Norge. Er det noe du vil være en del av eller er din base kun i musikkmiljøet?

I musikkmiljøet er det jo slik at vi jobber i team hele veien. Men jeg har på følelsen at alle

designerne er tilknyttet byråer. På en måte ligner det på musikkmiljøet, det er selvfølgelig ikke så lett å få fast jobb som musiker. Det er noen som prøver å gjøre nyskapende ting og så er det hopen som er veldig bra designere som jobber i byråer og lager «fine» ting.

Jeg kunne godt tenke meg å jobbe sammen med noen på design nå, for jeg har sittet så veldig mye alene. Det er et eller annet med at du lærer veldig mye av om prosesser når du jobber sammen med andre. Men det er litt vanskelig i min situasjon. Mitt dilemma er at jeg vil gjerne holde på med både musikk og design like sterkt.

DEZINE: Kan utdype noe om arbeidsprosesser? erfaring fra musikk inn i design etc. Særlig med tanke på improvisasjon. Er dette noe som er overførbart som kreativ prosess til grafisk design eller annen visuell virksomhet? Hva er formulert om improvisasjon og hvilke motsetninger er det i musikktradisjonen når det gjelder slike måter å utdyp musikk/kunst på? Hva er ditt personlige forhold til dette?

Som musiker er det improvisasjonen som betyr mest for meg. Musikken oppstår i den musikalske samtalen mellom instrumentalistene, på det punktet der alle har glemt hvor mange toner og rytmiske variasjoner de kan. Derfor liker jeg å ha så lite planlagt materiale som mulig, egentlig bare små skisser eller snutter til å katapultisere oss i gang. Jo mer som komponeres i sanntid, desto bedre og ærligere for meg.

En typisk kreativ prosess i grafisk branse ligner kanskje mer på en komposisjonsprosess. Sanntidsmomentet er der bare i små drypp, resten av tiden går med på bearbeiding og gjennomføring av idéene. Alt gjøres i flere faser, og kontakten med kunde holdes ideelt sett helt veien. Det er relativt ubegrenset med tid. Jeg føler at en habil designer, i likhet med en bra komponist, er en som har et noenlunde fornuftig forhold mellom disse dryppene av spontan kreativitet og solid gjennomføring.

Jazzmusikere blir alltid spurt om hvordan de forholder seg til improvisasjon, og det viser seg å være relativt forskjellig: Noen har et veldig håndverksorientert forhold til instrumentet og musikken; det de øver på over de inn og bruker aktivt, som en slags «frascolene». Andre øver på ting som skal «ofre» improvisasjonsevenen, uten at de bruker dette bevisst på scenen. For meg gjelder bare én regel: jo mer du sjekker ut, desto bedre. Da oppstår en dybde i det du gjør; kanskje særlig viktig i de musikkformene jeg holder på med, friere jazz og improvisasjonsmusikk. Kanskje improvisasjonsdesign forekommer oftere enn man tror? En typisk designergreie er jo at man kan gå uker og ruge på idéer i forhold til et prosjekt, og når deadline plutselig er der, setter man seg med og utfører det hele på en natl... Det handler selvsagt mye om improvisasjon. – Kanskje noen egentlig jobber bedre i samarbeid? Intelletktet slår seg litt ut, da utfører bare, og for at du ikke skal bli hemmet i denne «strøm av consciousness» må håndverket og formfølelsen sitte i ryggraden...

Sånn er det med jazz også, akkurat sønn. Det nærmeste jeg har kommet fri improvisasjon innen design var da jeg laget det siste coveret for WIBUTEE. Vi var i studio og mixet plata, og jeg fikk masse idéer til visualisering mens jeg satt i den typiske svarte skinsofaen bak i kontrollrommet og hørte på. Så syklet jeg hjem

og sat sammen idéene i to timer. Så syklet jeg tilbake... Coveret ble til gjennom en uke med konsentrerte totimers spontanidesign-økter.

ANDERS GRANLI er 29 år, arkitekt og utdannet ved NTNUI i 1998. Granli har bl.a. tegnet Drammen kino- og medischus som åpnes 30. november.

DEZINE: Vil du dele noen tanker om forholdet musikk visuallitet og arkitektur? Hvordan er ditt personlige forhold til særlig den norske samtids-jazzmusikeren i forhold til ditt eget arbeid som arkitekt med tanke på arbeidsprosesser etc. På hvilket stadiet av din kreative prosess kan du jobbe improvisasjon for eksempel?

Jeg prøver å jobbe ganske fritt i «designfasen» et prosjekt, det vil si tidlig i prosjektet. Det er godt å få gått gjennom de funksjonelle kravene, romprogrammet (hvilke rom/arealer skal inn i prosjektet), la dette ligge i bakholdet, skyve det litt ned i underbevisstheten, la det ligge der, og så gå på med å jobbe med konsept/form. Jeg merker at under konsept-jobbing går valgene mine først og fremst på form og følelsen av hva som vil være bra, ikke først og fremst å løse programmessige hensyn. Alt det praktiske kan leses senere hvis konseptet er sterk nok og riktig for prosjektet. Dette ser jeg på som noe av det samme som KORNSTAD sier, og som virker veldig forståelig for improvisasjon i musikk, men at det der har en større del av helheten. Det kan improvisasjon være mye av poenget. Mens for arkitektur er improvisasjon en ganske liten del av et prosjekt.

Arkitektet har mye kunnskap om mange felt for å kunne utdyp sitt fag/håndverk, men jeg synes det er viktig å legge dette til side når man tenker form. Valgene blir helt subjektive i forhold til hva som virker kult og hva som er kjedelig. Heller tørt enn vakker, men gjerne begge deler! Det norske jazzmiljøet i dag virker inspirerende for meg fordi de i sine mange konstellasjoner gjør mange forskjellige prosjekter, hvor man både kan høre likheter i lydbildene, og de enkelte musikernes ofte markante stemme. HÅKON KORNSTAD står klart frem med sine ofte ganske intense, repeterende og påståelige fraser. En av de mer spesielle konsertene jeg har vært på var på kongsborg jazzfestivalen 2000, med TRI-DIM (HÅKON KORNSTAD + 2 svenske?). Det var veldig interessant, man blir sittende og lytte på lyd, repetisjoner, pust og på en måte ren form! Med WIBUTEE virket det som musikk og live MARIA ROGGEN's stemme jubnet mot hverandre, en vakker (!) konstellasjon (synd hun ikke er med lenger). Jeg hører på musikk mye av døgn, særlig når jeg jobber. Det kan gi utrolig inspirasjon for å jobbe ut en idé, ikke direkte inspirasjon, men å få den riktige følelsen slik at ting flyter og fester seg til noe som gir mening. Arkitektur handler om musikk og design også om form, rytme, komposisjon, takt, lengde, spennning og konstellasjoner. Hører ofte på ting som CLOKFORMA, PETER WETTRE, WIBUTEE, JAGA JAZZIST, FARMERS MARKET når jeg jobber, ting som har skjerve eller uventede vendinger. Dette virker på meg som musikk som ikke bryr seg så mye om hva som er riktig eller galt, men hva som er interessant.

DEZINE: Hva betyr KORNSTADS musikk for deg, og hva syns du om hans platecoverer? KORNSTAD gjør design som står til musikken, om ikke direkte i innhold så er i foelelsen det gir. Blåfargen på BUGGE WESSELTOFTS nyeste er verdt platen alene, sammen med det matte og blanke coveret!